

ὕγρανθησαν, ἐνῶ ἔλαφρά κόπωσης, στιγμιαία. ἐπίσει τοὺς ἄρμους τῶν γονάτων της. Ἡ μία της χεὶρ, στηριζομένη εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ παραθύρου, κατέπεσεν ἀδρανῆς.

Καὶ τὸν ἔβλεπεν ἀκόμη, ἐνῶ οἱ χαρακτῆρές της εἶχον ἀποβάλλει τὴν πετρώδη τραχύτητά των καὶ ἠλλοιώθησαν· προσέλαβον τὸ παραπονεμένον ἐκεῖνο ὕφος μητρὸς, ἀτενίζουσας ἀρρωστημένον τέκνον της.

* *
*

Ἐξαίφνης ὁ νέος ἤνοιξε τὰ ὄμματα· ἐκύτταξε πρῶτα ἔξω, καλὰ καλὰ· κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὴν συνοδοιπόρον· ἕως τότε δὲν τὴν εἶχε παρατηρήσει. Τὰ ὕγρά βλέμματά της ἀνεπαύοντο ἀκόμη παραπονεμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐπὶ ἓν χιλιόστον τῆς στιγμῆς συνηντήθησαν μὲ τὰ ἐκπεπληγμένα ἰδικά του. Κατόπιν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, βιαίως, μὲ ὀργήν, ἐνῶ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ ἀσκαρδαμυκτεῖ, ἠλιθίως, μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς χονδρῆς νεότητός του. Ἔλαβε τὴν στάσιν τοῦ ἐρωτοτρόπου· τὴν ἐκύτταζε γλυκά. ὦ, αὐταὶ αἱ ἀριστοκράτιδες! Θαρροῦν ὅτι εἶνε γεννημέναι εἰς ἄλλον κόσμον· δὲν καταδέχονται νὰ σᾶς ρίψουν οὔτε ἓν βλέμμα, ἔστω καὶ δι' ἐλεημοσύνην. . . Ἡ Κυρία ἦτο πολὺ ἀγέρωχος. Καὶ ὁ Κύριος ἤρχισε νὰ πεισμόνη. Αἱ βελουδίναι βλεφαρίδες της ἰδίως καὶ ἐκεῖνος — αὐτὸ εἶνε τὸ κωμικώτερον — ὁ μὲ τὰ μεγάλα χρυσοπράσινα πτερὰ βόας, ὁ καλύπτων τὸ ἥμισυ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς της τὸν ἐθύμοναν, τὸν ἠρέθιζον, τὸν ἠλέκτριζον, τοῦ ἔδιδον μίαν παράδοξον αἴσθησιν φυσικῆς ἡδονῆς.

Αἶφνης ἠνοίχθη ἡ θύρα ἔξωθεν. Ἦτο ὁ σταθμὸς τῶν Ἀθηνῶν. Κατέβησαν καὶ οἱ δύο, ἀντιθέτως, χωρὶς νὰ στραφῆ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ ἐτράβηξεν ὁ καθεὶς τὸν δρόμον του. — Καὶ οἱ δύο δύσθυμοι, πολὺ θυμωμένοι, ἀρκετὰ δυσηρεστημένοι μὲ τὸν ἑαυτὸν των καὶ μὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ κόσμου!

Γ. ΚΑΤΣΕΛΙΑΔΗΣ

Τὸ μυστικὸν τῆς γυναικὸς

Τὸ μόνον ἀπαραθίαστον καὶ ἀνεξερεύνητον μυστικόν, τὸ ὁποῖον φυλάττει μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἡ γυνή, εἶνε ἡ ἡλικία της!